

Arrest

nr. 64 123 van 29 juni 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 29 april 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 16 maart 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. DANNEELS, die *loco* advocaat J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 februari 2011 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 16 maart 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 31 maart 2011. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 17.02.2011 bij onze diensten werd ingediend door:

*K.G. (...)
nationaliteit: Armenië (Rep.)
geboren te (...)
Adres: (...)*

In toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter - §3 3° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; het standaard medisch getuigschrift werd niet voorgelegd bij de aanvraag.

Betrokkene legt bij zijn aanvraag dd. 17/02/2011 een aantal medische getuigschriften voor. Er werd in geen enkel van deze gevallen gebruik gemaakt van het standaard medisch getuigschrift zoals vereist door art. 9ter §1 van de wet van 15/12/1980 en vastgesteld bij Koninklijk Besluit van 24 januari 2011, dat op 29 januari 2011 in voege trad.

Dienvolgens is de aanvraag dd. 17/02/2011 onontvankelijk.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste en enige middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 15 van de Europese Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003, tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielerzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna verkort de Dublin-II-Verordening).

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Schending artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en artikel 15 van de Dublin Verordening (EG-verordening nr. 343/2003 1 van de Raad van 18 februari 2003).

Door aan verzoeker geen machtiging te verlenen tot verblijf op basis van artikel 9 ter van de Wet van 15 december 1980, schendt de Dienst Vreemdelingendienst op manifeste wijze artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens alsook artikel 15 van de Dublin Verordening.

De Heer K. lijdt immers aan een ernstige vorm van traumatische depressie.

Hij voegt in bijlage twee standaard medische getuigschriften, ingevuld door twee verschillende artsen.

Volgens beide artsen is verzoeker ernstig ziek en dient hij zowel een medische als een psychologische behandeling te volgen.

Verzoeker dient deze behandeling gedurende jaren te volgen eer hij degelijk kan genezen.

Stopt verzoeker deze behandeling zou dit ernstige gevolgen kunnen hebben: paranoia, verergering van de depressie enzovoort.

Tevens verklaart de arts dat verzoeker aan diabetes lijdt en ook hiervoor dient hij een medicamenteuze behandeling te volgen.

De artsen menen verder dat er in Armenië niet de nodige behandeling bestaat en dat verzoeker zijn behandeling in België moet verder te zetten.

Het terug van verzoeker naar zijn geboorteland zonder dat de medische situatie waarin hij zich bevindt te onderzoeken schendt kennelijk het artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker verwijst hieromtrent naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat oordeelde

“Il résulte de ce qui précède qu’une mesure d’éloignement prise à l’égard d’un étranger dont la demande d’autorisation de séjour sur la base de l’article 9 ter de la loi du 15 décembre précitée a été déclarée irrecevable pour un des motifs susmentionnés, sans que soient examinés les éléments médicaux invoqués, viole l’article 3 de la Convention européenne précitée lorsque, comme dans le cas d’espèce, il ne ressort aucunement de sa motivation que l’administration a examiné si la maladie que le demandeur avait invoquée entraîne un risque réel de traitement inhumain ou dégradant en cas de retour

dans le pays d'origine du demandeur, notamment parce qu'il n'existerait pas de traitement adéquat dans ce pays (R.V.V. 25.07.2008 arrest nr. 14.397).

Uit dit arrest blijkt duidelijk dat een verwijderingsmaatregel ten aanzien van een vreemdeling, wiens aanvraag voor een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, onontvankelijk werd verklaard zonder dat de ingeroepen medische elementen onderzocht worden, artikel 3 van het EVRM schendt, wanneer nergens uit de motivering blijkt dat de administratie onderzocht heeft of de ziekte, ingeroepen door de verzoeker, een reëel risico met zich meebrengt op een onmenselijke of vernederende behandeling in geval van terugkeer naar het land van herkomst. Gelet op het bovenvermelde, dient de weigeringsbeslissing tegen de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van art. 9ter van de wet van 15 december 1980 geschorst alsook vernietigd te worden."

2.2 Vooreerst merkt de Raad op dat niet kan worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissing artikel 15 van de Dublin-II-Verordening kan schenden. Voormeld artikel betreft de mogelijkheid voor iedere lidstaat die niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag en op verzoek van een andere lidstaat het asielverzoek van de betrokkene te behandelen. De bestreden beslissing betreft een onontvankelijkverklaring van een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen en heeft bijgevolg geen uitstaans met de door de Dublin-II-Verordening voorziene procedure tot vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van een asielverzoek.

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet verzoeker doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 4 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Verzoeker stelt dat indien de behandelingen worden gestopt dit ernstige gevolgen kan hebben. De artsen menen dat in Armenië niet de nodige behandeling bestaat en dat de behandeling in België moet worden verder ezet. Hem terugsturen zonder dat zijn medische toestand is onderzocht, schendt artikel 3 van het EVRM. Verzoeker verwijst naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

De Raad merkt vooreerst op dat de bestreden beslissing geenszins een verwijderingsmaatregel betreft en dat de verwijzing naar het arrest nr. 14 397 van 25 juli 2008 feitelijke grondslag mist aangezien het arrest een bevel om het grondgebied te verlaten betreft.

De Raad stelt vast dat verzoeker bij zijn verzoekschrift een aantal medische getuigschriften heeft gevoegd. Waar verzoeker stelt dat 'de artsen' menen dat in Armenië niet de nodige behandeling bestaat en in de mate dat verzoeker ter staving van zijn bewering verwijst naar de ingevulde en bijgevoegde medische getuigschriften, kan verzoeker niet worden gevolgd. Uit de bijgevoegde stukken blijkt dat Dr. R.B in het attest van 1 februari 2011 verklaart dat betrokkene niet kan reizen naar zijn land van herkomst doch de arts zet niet uiteen waarom verzoeker niet kan reizen. Op de vraag wat de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de behandeling in zijn land van herkomst betreft, antwoordt verzoekers arts dat hij het niet weet ("inconnu"). Het betoog van verzoeker dat er geen behandeling bestaat in Armenië wordt bijgevolg niet aangetoond en blijft beperkt tot een loutere bewering. Verweerder merkt in de nota met opmerkingen overigens het volgende terecht op: *"De verwerende partij ontkent niet dat een vreemdeling die dermate ernstig ziek is dat zijn verwijdering een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM, niet zal worden verwijderd. Echter belet dit geenszins dat de aanvraag van de vreemdeling onontvankelijk wordt verklaard bij gebreke aan het voldoen aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden (...)."*

Verzoeker toont niet met een begin van bewijs aan dat betrokkene een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt derhalve niet aangetoond.

Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juni tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN